

които вече пети день се бие гладна, и бълъжи съ своята кръвь синоритѣ на нашата царщина; . . . Чудни синоре, чудни бълъжи! . . . Като че думать, като че подсъщатъ душманитѣ: тѣ, мѣжду васъ и насъ е потекло кръвь, па ако можете — газете ѝ! Такъвъ синоръ е по-якъ и отъ всѣко кале, па варди: щое наше — наше да си е! . . . Пети день вече, какъ е тръгналъ дѣдо Ранчо чакъ отъ тамъ, хей, отъ каждѣ Дунаватъ, па . . . кара-вара, кара-вара, та баншъ тукъ да му се случи беля на глава, . . . баншъ тука го остави неговия Мурджо! . . . Неволя! . . .

Мѣжду силното фучение на виалицата, започватъ да се чуватъ гърмежи отъ тамъ нѣгдѣ, хей, отвѣдъ виртъ. Испървомъ слаби, а по-послѣ: по-зоръ, по-зоръ . . . пà а а! . . . бууумъ, бумъ, . . . бумъ — бумъ! . . .

Отъ зади дѣдо Ранчо се чува силенъ конски тупотъ. Сепва се, сиромаштъ, както що бѣ трѣповенъ и опули очи, па глѣда чудо, що не е виждалъ до сега. Задала се изъ пѣтя една конница и лѣти, сѣщо както вихрушката, що пици низъ усонитѣ. Чудна конница, чудни ездачи!. Ни седло, ни юзда, . . . по двама на конь, всѣки държи въ рѣка пушка, всѣки упрѣлъ очи тамъ, хей, отвѣдъ виртъ, а всѣко око свѣтнало като вѣгленъ, па се вило въ синявия димъ, що се развѣва надъ снѣжнитѣ прѣспя, като да иска да запита: каждѣ е неприятельтъ?

. . . Бууумъ, бумъ — бумъ . . . буууумъ! . . . пà а а а! . . . Силния, пронизающия вой отъ вилицата, който се прѣнася отъ хълмъ на хълмъ и отъ урва на урва, като че потрѣпера, като че замлъкна и се притаи прѣдъ гърмежтъ на топоветѣ. Подиръ грозната свиря на вѣтъртъ, топовния гърмежъ бѣ първия гласъ, който поздрави оная чудна конница, що прилѣте като вихрушка.

Прѣдъ конницата, като орелъ прѣдъ облакъ, ези единъ конникъ, съ златни нарамки на шинелтъ. Той конникъ махна съ своята сабя и ѝ издигна надъ глава. Изведнѣжъ, лѣтящата конница спрѣ, като да бѣ нѣкоя стѣна. Втори пѣтъ махна конникътъ съ своята сабя и ездитѣ скокнѣхъ отъ коньетѣ долу.

„На моли и и и тва“! искомадува началникътъ на пристигналата войска. Всички снѣхъ въ лѣвицата калпацитѣ си, а дѣсната всѣки вдигна къмъ челото си, за да направи знаменето на кръстътъ и да се помоли на Веѣвишния, въ моментътъ въ който се стѣпва въ сражението, да си има Той грижата за домашни, за жена, за дѣца . . . за тѣзи, които